

Stavební úřady při své rozhodovací činnosti nezasahují jen do vlastnických práv adresátů svých rozhodnutí, ale dotýkají se i jejich **veřejných subjektivních práv**, ty vyjadřují míru možnosti subjektu chovat se určitým způsobem, tato možnost musí být vyjádřená a zaručená objektivním právem a chráněná zvláštním způsobem stanoveným v právních normách. Pro závažnost důsledků plynoucích z rozhodování stavebních úřadů je velmi důležité, aby stavební úřady respektovaly nejenom zásadu legality prolínající se celou veřejnou správou, ale i další zásady, které se vztahují k činnosti správních orgánů v oblasti stavebního práva při plnění úkolů veřejné správy.

Stavební zákon upravuje **rozmanitou problematiku**. Jako výčet právních oblastí, které jsou předmětem úpravy stavebního zákona, lze uvést např. územní plánování, územní řízení, povolování a kolaudace staveb, odstraňování staveb, vyvlastnění. Zatímco např. o územním plánování, povolování staveb či vyvlastnění je veřejnost více či méně informovaná, ať již z důvodu časté medializace problematiky nebo díky svým vlastním zkušenostem, problematika **odstraňování staveb** je oblastí téměř neznámou a v praxi i méně často řešenou.

Tento fakt však neubírá nic na významu a závažnosti tohoto tématu. Vždyť rozhodnutí stavebního úřadu, kterým se nařizuje odstranění stavby znamená podstatný **zásah do majetkové sféry** adresáta tohoto rozhodnutí a může mít pro dotčenou osobu (vlastníka stavby) obrovské negativní dopady.

V této diplomové práci jsem si tedy vzala za cíl přiblížit v praxi méně známou a méně frekventovanou problematiku stavebního práva – odstraňování staveb, avšak co se týče dopadů do majetkové sféry adresátů norem stavebního práva, nikoli nevýznamnou. Tomuto tématu se nebudu věnovat jen úzce, ale učiním i stručný výklad o otázkách, které s rozhodováním stavebních úřadů o odstraňování staveb souvisejí.